

VECKOBLADET

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

22

Utkommer fredagar

1986 12:e årg

Lösnummerpris 2:00

Fredag den 15 augusti

Lundainsatser bakom nytt vpk-program

Nästa vpk-kongress, i maj 1987, ska anta ett nytt partiprogram. På förra kongressen tillsattes en programkommision och allmänheten har informerats om dess arbete, bl a genom en DN-intervju med Jörn Svensson i våras.

Nu har programkommissionen lagt fram ett förslag. VB har talat med Tora Friberg, ledamot i kommissionen och medlem i vpk Lund. En annan lundamedlem där är Göran Therborn, även om han har bott och arbetat utomlands under lång tid.

Övriga ordinarie ledamöter i programkommissionen är Hans Andersson, Ingemar Andersson, Ewy Gunnarsson, Bengt Hurtig och Jörn Svensson. Bland suppleanterna märks Per Israelsson, som trädde in som röstande på sista mötet, och Karin Lentz.

Komplicerad procedur

Programkommissionen har hållit tidsplanen med sitt förslag (det fanns farhågor på den punkten), men än återstår många steg innan vpk får sitt nya program. Närmast ska kommissionens förslag föredras för partistyrelsen på dess möte den 30-31 augusti. Förslaget går så ut på en remissrunda till vpk-organisationerna.

När deras synpunkter har kommit in i början av november utgår jag från att programkommissionen får behandla dem och arbeta in dem i sitt definitiva förslag säger Tora Friberg. Sen ska partistyrelsen ta ställning och fastställa den text som går ut till medlemmarna i kongressdiskussionen. Utifrån den kommer enskilda och organisationer med förslag till ändringar och kompletteringar.

Sen beslutar alltså kongressen, förmodligen efter en ny debatt.

Nytt program nödvändigt

Alla har varit överens om att vpk behövde ett nytt program, menar Tora Friberg Sedan 1972, då det förra togs, har förhållandena i världen, Sverige och vpk ändrats så mycket att det gamla programmet inte ger svar på viktiga frågor om människors ställning.

VB: Har ni utgått från 72 års program eller gjort något helt nytt?

Vi har inte sneplat på andra program, säger Tora Friberg. Möjligen följer huvudavdelningarna i samma logiska ordning som

sist. Det nya programmet blir inte så kortfattat i formuleringarna och därmed förmodligen lättare att tillgodogöra sig och använda. En större textmängd således, men en där tex förklaringarna av marxistiska begrepp finns inbyggda.

Lenin

VB: 1972 års program har ju karaktäriserats som en "återgång till leninismen". Hur blir det nu?

Vi har inte diskuterat i termer av för eller mot Lenin, säger Tora Friberg. Vi inleder förslaget med en beskrivning av vpk:s sociala och ideologiska rötter, och där finns ryska revolutionen naturligt med. Men vi har inte haft behov av att sätta in symboliska ledord.

I 1972 års program fanns en uppräknning av världens socialistiska stater. Betecknande för utvecklingen är att vi inte ens har övervägt att sätta upp någon sådan nu. Vi har hunnit långt från den kommunistiska världsrörelsens tid.

Samtidigt har kapitalets internationalisering fortsatt, och skapat nya problem och möjligheter. Det tillhör de företeelser som vi behandlar Mycket annat är nytt. Vi har ett omfattande avsnitt om den ekologiska krisen.

Enigt och oenigt

VB: Kvinnokampen behandlades väl utförligt redan i förra programmet?

Ja, men kvinnorörelsen har gjort viktiga teoretiska och praktiska landvinningar sen 1972, betonar Tora Friberg, och jag har själv engagerat mej mycket i de avsnitten. Jag tycker att vi i programkommissionen har bra textförslag på det här området, och jag är glad för att är eniga här.

VB: Finns det då områden där ni är oense?

Barsebäcksmarschen värderad

Ärligt talat trodde inte heller flertalet av oss arrangörer på mer än cirka femtusen deltagare i Barsebäcksmarschen. Redan när vi av olika goda skäl bestämde datum till den 9 augusti förstod vi att semestrarna och den korta mobiliseringstiden skulle gå ut över upplutningen.

Så säger Rune Liljekvist, folk-kampanjare i marschens organisationskommitté. Kommittén hade i tisdags ett utvärderingsmöte.

Färre danskar

Men visst var marschen positiv. Vi frågade oss själva på mötet: hade vi anordnat marschen om vi på förhand hade vetat att den skulle samla 5 000? Och svaret var ja!

Det var ju första Barsebäcksmarschen på fyra år, och mycket av förutsättningarna hinner ändras på den tiden. Det var tex åtskilligt färre danskar än på tidigare marscher. En anledning är att de har många egna manifestationer mot Barsebäck, fullgjorda eller planerade. An viktigare är att Barsebäck inte längre är någon kontroversiell fråga i Danmark. Alla vill ha bort det: folket, regeringen, alla partierna. Då kan det kännas överflödigt att ge sej över Sundet och traska två mil.

Överskott för fortsatt verksamhet

Med organisationen är vi stort sett mycket nöjda, både med förberedelserna och genomförandet. Ändå hade vi en komplicerad tvåstegsmodell, med beslut som skulle föras ut till medlemsorganisationerna. En skönhetsfläck på lördagen var dock kladdet med de avgående bussarna från Barsebäck.

I Lund gick organisationsarbetet mycket bra. Tyngsta lasset drogs av miljöpartiet, vpk och i viss mån Fältbiologerna. Hur många lundabor som marscherade? Tja, 5-600 enligt våra beräkningar

En annan positiv sak var ekonomin. Insamlingen vid marschen gav ca 30 000 kr. Det betyder dels att vi inte behöver ta organisationsernas garantisummor i anspråk, dels att det blir ett överskott som kan användas till fortsatt opinionsbildning mot Barsebäck.

De konkreta besluten om detta kommer om cirka en månad.

Ja. Vi och jag själv har eftersträvat enighet. Men när det kom till beslut på sista mötet delades vi i många fall upp i en majoritet och en minoritet, om än inte med helt klara och låsta gränser. Den senare gruppen har i flera fall re-

serverat sej till förmån för andra skrivningar.

Själv tillhör jag liksom fö ock så Göran Therborn "majoriteten", och någon av oss två blir föredragande på partistyrelsemötet, avslutar Tora Friberg.

Om tiden

Motståndet mot kärnkraft har väl aldrig varit så stort i Sverige som nu. Folkpartiet, den gamla Linje 2 anhängaren, har börjat prata om möjligheten av en snabbare avveckling. Socialdemokratin tillsätter en utredning för att ta reda på riskerna. Det är väl egentligen bara moderaterna som inte har låtit sig påverkas av Tjernobylexplosionen.

Kravet på att Barsebäcksreaktorerna skall stängas stöds dessutom av en bred folklig opinion i Sverige och i Danmark. Ändå var vi bara 5000 personer som marscherade mot Barsebäck förra lördagen.

Tidigare marscher har samlat upp till 20 000 personer. Varför var vi inte fler?

En förklaring är den illa valda tidpunkten. All politisk erfarenhet säger att innan skolan har startat i slutet av augusti har bad, sol och semestrar högre prioritet än politik. En marsch i slutet av augusti eller början av september hade säkert samlat fler deltagare.

En annan, och kanske viktigare förklaring, är nog den s.k. tidsandan. Demonstrationer ligger inte i tiden. Individualistiska lösningar är närmre till hands än kollektiva. Hur man individuellt skall kunna bli av med kärnkraften är oss en gåta, men steget från insikt till kollektiv handling är för många väldigt långt.

Att påverka de insiktsfulla men passiva att bli aktiva är alltså en viktig arbetsuppgift. De gamla patenlösningarna: fler flygblad, mer musik, tätare appellmöten, kraftfullare uttalanden m.m. är kanske inte rätt sätt.

Om vi inte kan påverka framtiden tillsammans så finns det andra som gärna fixar det åt oss. Om det sen är Volvo, ITT eller Sydkraft som bestämmer kanske kvittar.

Sista sommarlov

Det står i tidningarna att Barsebäcksmarschen blev en besvikelse, en besvikelse som framförallt tycks ha drabbat de som inte marscherade. De alerta pojkarna från bladen hade tagit sig en sväng med bilen på lördagseftermiddagen och då funnit att 5000 deltagare är mindre än 15000. Inte heller var stämningen på avslutningsmötet så entusiastisk som de hade tänkt sig.

Några av mina vänner och bekanta är åter i stan – jag har inte sett dem sedan i början av juni. De undrar också hur det kunde bli så dålig avslutning. De hade själva tyvärr inte haft tillfälle att vara med, men de hade försökt att se lite av tåget på TV. Det var roligt att se hur friska och utvilade de verkade efter säsongens vistelse på sommarnöjet. Det är klart, helt problemfritt var det inte, jordgubbarna hade varit dyra och en huggorm hade varit synlig på tomten. Men det hade blivit en del segling och tjevgången hade hunnit med flera sommarauktioner, och DN's serie om postmodernismen hade ju varit mycket intressant. Och sen är det ju mycket som ska göras på ett sådant där syrentorp, det sköter sig minsann inte själv.

Nej, tänker man, det gör det verkligen inte. Det pinsamma är ju att inte heller politiken eller historien gör det, det hade givetvis varit bekvämare. Idealet skulle ha varit att man satt vid TV-n med sin upplysta tankevärld och goda intentioner och så liksom önskade man att Barsebäck blev stängt och så blev det det! Fast det är klart, hur skulle det i så fall gå med min elvärme? Lugnast då att odla sin kål och tömma sin vinare på fredagskvällen, demonstrationer och sånt är väl mer för ungdomar, miljöpartister och sådana. Om vi nu inte har lyckats att förändra världen får vi väl låta världen förändra oss. Apropå ingenting, ni såg väl att Oscar Levertin alltför länge varit misskänd, han är om jag förstod det rätt en poet för vår tid.

I orkanens öga

Det är kanske inbillning, men nog har Sverige sommaren 86 känts egendomligt, som en andningspaus mellan katastroferna, som lugnet i orkanens öga. Den billiga oljan har lagt sig som balsam över landet och dess ekonomi. Tidningarnas ledar-

sidor andas lättnad över att den oberäknelige Palme är borta, så mycket lätthanterligare som helgon än som politiker. Klasstriderna är uppskjutna eftersom alla ändå tycker sig ha fått det lite bättre och vem orkar bråka när solen skiner som den gör? Resurs- och energimedvetandet från 70-talet finns väl någonstans i bakhuvudet, men det är billigt och bekvämt att åka bil och den indignation som numera riktas mot PLM handlar om att fabrikerna inte hinner få fram ölburkar i takt med konsumtionen. Stockholm växer okontrollerat, järnvägarna läggs ner, ryssen lurar under vattenytan och Sverige stiftar handleslagar mot Sovjet och säljer vapen till den fria världens beskydd. Så här kan det inte fortsätta länge till.

Till bönderna i trakten

Vill ni verkligen att det skall se ut så här i odlingslandskapet, frågar "bonden" på en skylt på ett jordstycke som jag brukar passera (på väg till sommartorpet? sätt anm.). Tja, det såg lite trist ut alldeles i början med den nakna jorden, men för varje gång jag har kommit förbi har det blivit allt trevligare allt eftersom diverse normalt undanträngda örter har börjat slå upp. Om några år bör det ha kommit lite björksly och kanske andra lövsticklingar, och då hittar nog småviltet dit också. Jo, jag vet att det är kulturen som ger landskapet dess skönhet, och nog vill jag hålla svenska marker öppna, men i de delar av Skåne som är präglade av det stordindustriella jordbruket är det en lättnad att få se lite obrukad mark. Det vore väl trevligt om den här kampanjen, planerad av skrivbordsbönderna på Klarabergsgatan i Stockholm, kunde slå bakut och ge oss några kontraster till de nedsprutade produktionsytorna. Mer av den sorten!

Lucifer

Från det kommunala

Var är överskottet?

I sista VB-numret före sommarlov rapporterade Cajsa Carren från besöket i Lund av representanterna för Lunds nicaraguaniska vänort, Léon. Där (i VB och på den presskonferens som kommunen ordnade) ställde hon den impertinenta frågan: Varför har man inte verkställt beslutet från januari 1984 om att skicka kommunalt överskottsmaterial till Nicaragua?

För den som inte noterat det på annat sätt kan vi meddela att frågan strax därpå följdes upp med en interpellation från Kajsa Theander och Stig Nilsson (vpk). Så nu väntar fullmäktige och vi lundabor på ett officiellt svar.

F ö återkommer VBs kommunala spalt i full skala fr o m nästa vecka.

Löftesbrott från SSK

Redan när frågan om video på pågatågen aktualiserades i våras grymtade vi här i VB. I sommar har, som framgått av dagspressen, Bodil Hansson (vpk) interPELLERAT i SSK om videoprojektet som hon är kritisk till.

Själva konstaterar vi att SSK nog är rätt instans. Man är nämligen enligt uppgift rätt sval inför videon på Nordvästra Skånes Kommunalförbund (NSK) som är pågatågens andra huvudman. Det tycks finnas någon på SSK som aktivt driver frågan.

Vi noterar också att det i pressen utlovades en videofri vagn i varje tågsätt. Men när vi i förra veckan åkte med "Röde Orm" stod det en apparat i varje hörn och flimrade och skrällde. Ett klart löftesbrott.

Så vi var tvungna att titta, och mot vår vilja greps vi av det spännande programmet om damen som köper en pågatågsbiljett i Malmö och reser till Lund, allt i en mycket effektiv slowmotionstil. Tyvärr var vi tvungna att stiga av just som biljettkontrollören nalkades. Hur skulle det gå? Vi såg ju tydligt hur damen löste en biljett för 12 kr, medan det numera ju kostar hela 15 att resa från Malmö till Lund.

Skulle han ringa polisen, böt-fälla henne eller kasta av henne i Hjärup? Vi undrar fortfarande.

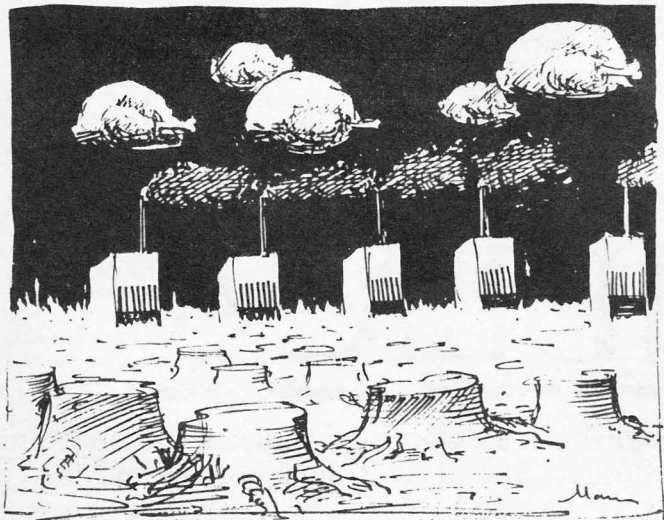
Gr

Längs Öresund Lundabor på Olympos

Vi ärver inte jorden av våra fäder, vi lånar den av våra barn, säger Jan Cedervik i en kampanj för det svenska jordbruket som LRF för. Det hade kunnat vara en banderolltext i Barsebäcksmarschen. "Rädda våra liv, rädda våra barn - stoppa kärnkraft och uran" var ett av de slagord som interfolierades med "Va ska väck - Barsebäck, va ska in - sol och vind". På barnens vindsnurr kunde man läsa "Bättre aktiv idag än radioaktiv i morgon".

Orsaken till att femtusen kvinnor, män och barn vandrade två mil längs Öresund i lördags var inte bara solen, de blå och gröna viderna, hästarna som kråmade sig i galopp, golfspelarna som lunkade fram med sina kärror eller kaffets speciella i-det-fria-arom.

Det viktigaste skälet var att eftersom alla politiker är tvåhövda, dvs säga försedda dels med ett kålhuvud fyllt av flegma och gammal pragmatik, dels med ett opinionshuvud som anpassar sig efter vad människor tycker, så måste vi säga vår mening så högt och på så många sätt att regeringen låter sina kålhuvuden stryka på foten och istället använder sina lyssnade huvuden och går med på att stänga Barsebäck nu. Det är inte orealistisk, vi har nått resultat tidigare, vi har åstadkommit stopp för kärnkraft i Norge och Danmark och stopp för uranbrytning i Sverige, som Inga Mikaeli, ordförande för Nejkampanjen i Sverige och hemmahörande i Gävletrakten påpekade.

Algtabletter och kanadensiska blåbär på burk

Inga Mikaeli pratade också om fisken de fångade och bären de plockade förr i hennes hemtrakter, vilket nu efter kärnkraftsolyckan i Tjernobyl är förbjudet. Hon varnade för att vi skulle vänja oss vid den radioaktiva strålningen och införliva den med vardagen. Det öppnar sig absurda perspektiv när man fogar samman hennes resonemang med reklamen för algtabletter som bot mot radioaktiv strålning och skenmanöver som filterna vid Barsebäck som ska fånga upp en del av det farliga utsläppet vid en olycka, men långtifrån alla ämnen. Kanske är vi på väg att förhandla om döda och skadade så som man diskuterar kronor i avtalsrörelsen. Måhända kommer man att bygga hus som isolerar till 100 % och har en rad filter som undanröjer nästan alla skadliga ämnen och så

gångar mellan husen och där får vi hålla oss när vi inte vill kränga på oss otympliga dräkter med högst komplicerade andningsaggregat och lunka mellan sängen, teven, solariet och köket. Och brevid melittan tronar den pastellfärgade burken med algtabletter på Ikeas praktiska och populära Jodde-hylla. Och på gavlen till hyllan är Sverigekartan ifyllt med olika färger för att visa de skilda regionernas jodhalter. Om kvällarna berättar vi sagor för varandra om hur vi förr gick barfota i vattenbrynet på Skanör/Falsterbos och Sandhammarens långa vita stränder.

Vill inte spela hjältar

Danskarna vill också fortsätta att röra sig utomhus, bada om somrarna och plocka svamp om hösten. I USA får man inte bygga kärnkraftverk där det finns orter med mer än 50.000 invånare inom en radie på 36,5 km sa Tom Alberg från Köpenhamn. Inom motsvarande område runt Barsebäck ligger förutom Lund och Malmö också

Köpenhamn. Det existerar en svensk-dansk beredskapsplan för ovanstående städer, men den utgår från att vi kurara ihop oss lugnt vid egen hård utan ett kontakta varandra eller försöka fly och det verkar orealistiskt. Sjuksköterskor och busschaufförer i Köpenhamn har dessutom sagt ifrån att de inte vill spela hjältar vid någon kärnkraftsolycka. Barsebäckverket närhet till en storstad i främmande land är ett mycket tydligt exempel på hur ett land hotar ett annat med "civilt" vapen. Om regeringen kan fås att stänga Barsebäck, så skulle Sverige alltså föregå med gott exempel både när det gäller att undanröja hot mot andra länder och ifråga om att stänga "levande" kärnkraftverk, något som mig verterligen ännu icke skett någonstans.

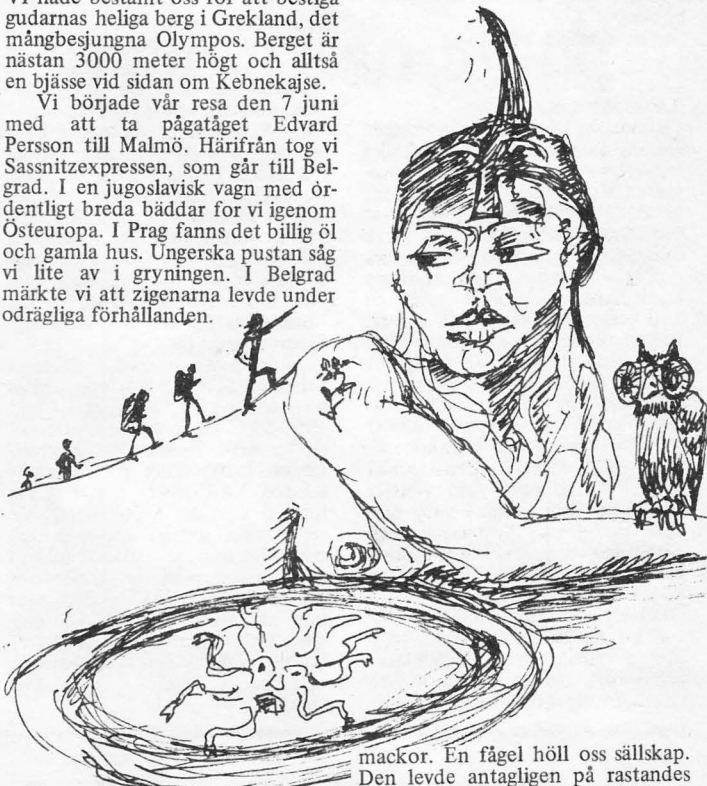
Amalia

Lundabor på Olympos

Det har blivit en tradition i Veckobladet att ypk-Lunds vandringssektion rapporterar från sin sommarvandring utomlands. I år sker det med förhoppningen att nya deltagare skall lockas till nästa år, ty nu är vi bara fem som går: Gunnar Sandin, Ingrid André, Kent Nilsson, Jonny Saljefelt och undertecknad. Nu till årets vandring.

Vi hade bestämt oss för att bestiga gudarnas heliga berg i Grekland, det mångbesjungna Olympos. Berget är nästan 3000 meter högt och alltså en bjässe vid sidan om Kebnekajse.

Vi började vår resa den 7 juni med att ta pågatåget Edvard Persson till Malmö. Härifrån tog vi Sassinzeexpressen, som går till Belgrad. I en jugoslavisk vagn med ördentligt breda bäddar for vi igenom Östeuropa. I Prag fanns det billig öl och gamla hus. Ungerska pustan såg vi lite av i gryningen. I Belgrad märkte vi att zigenarna levde under odrägliga förhållanden.

Radioaktiva?

Så på kvällen den 9 juni när vi västerländska kulturens vagna, det hett efterlängtade Grekland. Efter som vi var svenskar mätte gränskontrollen vår radioaktivitet. Tydligt var nerfallet över Sverige samtalsämnet för dagen i hellenernas land, och det kan man förstå med tanke på att Grekland har en levande landsbygd som försörjer många, såväl herdar som bofasta bönder. Vi klarade oss men utsattes genast för nästa prövning: ett ihållande regn. Vi hade inte regnkläder med oss, för vi trodde att det inte regnade så här års. Vi placerade oss i en bar där vi blev granne till en grek som bost på Norra Fälleden.

Samma dag tog vi oss över till byn Litochoron, som ligger vid foten av Olympos. Där blev vi pessimistiska, ty några greker trodde att vi inte med tung packning skulle kunna ta oss till toppen. Så småningom förstod vi att det vanliga är att "bestigaren" åker bil 1/3 av sträckan, därefter mula 1/3 och först därefter bestigning med lätt packning. Vi valde att gå hela sträckan för att inte äventyra sektionens rykte.

Ovanlig rastplats

Visst blev det tungt, men också vackert att så där stillsamt närma oss den mystiska toppen. Två dygn tog det. 61 meter från högsta toppen drack vi kaffe och åt ost-

mackor. En fågel höll oss sällskap. Den levde antagligen på rastandes överblivna smulor. Jag offrade en tom flaska retsina till Zevs och den uggleögda gudinnan Atena, som visserligen spritt ut villospar men ändå i sista hand beskyddat vår expedition.

Nu tog vi itu med vår målsättning nummer två, nämligen att gå över berget, vilket folk normalt inte gjorde. Även detta lyckades vi med men det blev en lång och tung dag innan en bondfamilj på traktor förde oss till byn Olympiada. Där fick vi en påse ägg i present från en äldre man och pojkarna i byn skrek "Gottenburg, Torbjörn Nilsson". Medan de andra satte upp tältet fick jag vara upp lite sydsvensk: bollbehandling på veterannivå.

Storkar

På kvällen åt vi och drack på Tavernan och såg Brasilien besegra Belgien med 3-0. På kyrkan utanför häckade ett storkpar och på en telefonstolpe satt en uggle. I Grekland fungerar ännu byarna, människor umgås och barnen går till sina skolor.

För att inte denna rapport ska bli för lång slutar jag här. Vi vandrade i fortsättningen mycket, men var också tvungna att ta buss vissa sträckor på grund av de väldiga berg som ligger mellan Egeiska och Joniska havet. Med färja tog vi oss till Brindisi och vidare med tåg genom västeuropa till vårt hem i nordn.

Finn Hagberg

Bredgatan 28, 222 21 Lund. Tel 046/12 74 95 (onsd efter kl 18.00)
Postgiro 17 459-9. Prenumeration 90:-/år
Sättning och lay-out: VB-red på acupress, Lund.
Tryck: acupress, Lund. Ansvarig utgivare: Monica Bondesson.
Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsman-
nens egendom. Red förbehåller sig rätten att korta insändare. För
obeställt material ansvaras ej.

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet,
Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:
Postnummer: Postadress:

Nya lundaböcker

Alldeles lagom till VB:s sommar-
uppehåll kom det flera nya lunda-
böcker.
Sommarläsning, således.

Lundaherrar

"Lundabor" hette i år föreningen Gamla Lunds årsbok, innehållt var ett urval bilder av lundafotografen Kurt Hagblom med texter av Arne Håkansson. Jag blev vid läsningen förbluffad över hur männen enligt bildurvalet tycks dominera livet i Lund. Nyfiken kontrollräknade jag - jodå, ca 250 herrar mot knappt 50 damer. Boken borde hetat "Lundaherrar". Men den är rätt rolig att bläddra i ändå. Omslagsherren var dessutom inte helt obekant för läsaren av "Lund sett från vänster 1984" - nämligen poliskommisarie A G Settergren, pensionerad 1962. "Lund sett från vänster 1984" publicerade en hemlig rapport av samme Settergren ang. nazisterna och kommunisterna i Lund på 30-talet. Rapporten handlar huvudsakligen om kommunisterna, som bl.a. läggs till last att de givit bostadslösa husrum i partilokalen. S. beklagar också att ordningsmakten inte kan hålla sig med fler polishästar

och önskar sig "ett ständigt lager av tårgas å polishuset".

Bolinders guide

I våras kom Jean Bolinder med en lundaguide, eller mer precist en handledning för tre stadsvandringar och en biltur i två slingor. Idén är bra, aktuella lundaguides saknas ju. Men varför detta otympliga format? Och handritade kartor? Som dessutom stundtals är missvisande. Bolinder skriver personligt om det Lund han gillar. Tyvärr slår ibland den personliga tonen över i jargong. Och hans falska blygsamhet att nämna "Bolinders mekaniska" är larvig. Skärpning.

Den som var med i student-Lund på 50-talet kan nog tänkas nostalgiskt gilla "Student i Lund 1950-59", en bokfilm redigerad av K. Arne Blom. Den är givetvis en fortsättning på "Student i Lund 1900-1949". Själv är jag inte så förtjust i bokfilmer, de måste vara oerhört välgjorda med medvetet och strukturerat bildval och bra kommentarer. Annars blir intrycket splittrat för den som inte var med. Och jag var inte med. Och dessutom - priset! 350 kronor - visserligen med chans på extrapris i Lund - men vad tycks?

Slagfält

Samme flitige K. Arne Blom har tillsammans med Jan Moen åstadkommit en betydligt roligare och originellare bok med lundaanknytning. "Slagfält i Skåne" heter den och materialet har delvis publicerats i SDS. Sex slag har utkämpats i Lunds kommun (varav ett i Dalby). Enligt legenden var Egil Skallagrímsson den förste angriparen 945. Senast slogs svenskar och danskar vid Lund 1679. Boken är uppställd efter ortsnamn, vilket gör den praktisk på utflykter.

Nästan en lundaroman

Och slutligen har det i vår kommit en sympatisk roman med viss lundaanknytning, nämligen Ulf Rybergs debutbok "Natt-tåg". En man förlorar sin familj i en bilolycka, som vållats av en rattfyllerist. Boken beskriver chocken när man får sitt liv raserat i ett slag. Korta minnesbilder från huvudpersonens studieår i Lund i början av 70-talet glimtar förbi i boken. Främst är det situationsbilder - rätt överdrivna - från den extrema lundavänstern. Boken är klart läsvärd om man inte har för stora förväntningar på den som "lundaroman".

VPK Lund Medlemsmöte (om VB!) torsd 2.9.

Kom pol har möte månd den 18 aug kl 19.30 på partilokalen. Planering av höstens arbete.

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av Lars Borgström, Märten Dunér samt Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa VB är Gunnar Sandin 13 58 99.

RES PUBLICA

"RES PUBLICA innehåller en mångfald artiklar i original och översättning, de flesta vittnande om praktfulla intellektuella ambitioner och kompromisslöshet. Sådant är vi inte bortskämda med i detta land." (SVEN-ERIC LIEDMAN, SYDSVENSKAN)

"RES PUBLICA lovar gott inför framtiden. Tidskriften har förutsättningar att bli ett framträdande forum för politisk och kulturpolitisk idédebatt i Sverige. Redan nu känns den som ett mycket välkommet nytillskott." (ARNE RUTH, DN)

"Redaktionen står uppenbart fast vid sina rötter i 70-talets tyskorienterade, odogmatiska marxism. . . Samtidigt prövar man emellertid att bemöta den utmaning som utgår från det postmoderna tänkandet. . . Här är RES PUBLICA i bättre kontakt med den internationella debatten än diskussionerna här hemma i Danmark." (HANS-JØRGEN NIELSEN, INFORMATION)

RES PUBLICA utkommer med fyra (minst 200-sidiga) nummer per år. Hittills har vi sedan starten i maj förra året behandlat följande teman: Nr 1: *Historiens slut?* - Nr 2: *Högerextremism och nyfascism i Europa* - Nr 3: *Michel Foucault* - Nr 4: *Heiner Müller* - Nr 5/6: *Nietzsche och glad vetenskap/Robert Musils tankevärld.*

Kommande nummer: Nr 7: *Modernitet/postmodernitet* - Nr 8: *Vänstern och framtiden.*

Ring genast 046/15 08 00, 046/18 84 80 eller 08/38 80 46 och beställ ett provnummer.

SYMPOSION BOKFÖRLAG & TRYCKERI AB
Box 177, 221 00 Lund